

være tilstrækkeligt til i Længden at besørge Tjenesten. Det vil kunne indses, at efter 1864 er Virksomheden ved Orlogsværftet bleven langt mere omfattende, end den var tidligere. Jernskibsbygningen kræver langt mere Arbejde af det omhandlede Personale, end Bygningen af Trosskibe gjorde. Det Regnskabsvæsen, der med Held er blevet indført ved Orlogsværftet, foranlediger ligeledes et Arbejde i Administrationen, som man tidligere aldeles ikke kjendte til, idet man nu udfører de forskjellige Arbejder efter forudgaaede Overslag, hvad der i en tidligere Periode ikke var Tilfældet. Jeg kan ogsaa fremhæve, at naar den ærede Minister berørte Spørgsmaalet om den tekniske Ufdeling i Marineministeriet, findes en saadan, som bemærket, ikke, men Følgen deraf er, at Ministeriet bestandig maa henvende sig til Orlogsværftets Direktører om Oplysninger, saaledes, at der er en Mangfoldighed af Bemærkninger, Erklæringer o. s. v. at afgive, som ligge udenfor den egentlige Administration af Værftet. Overhovedet kan man ikke sammensille et offentligt Institut med et privat, idet det offentlige Institut fordrer en ganske anden Kontrol, en langt større Omstændelighed med Hensyn til Sagerne, end den private behøver at have. Der gaar en lang Tid med at gennemgaa Smaafager og skrive Navne, hvad der drager de Overordnedes Tid og Arbeidskraft bort fra andet Arbejde, og at indskrænke dem i den Grad, som der her er Tale om, vil i mine Tanker virkelig være uforsvarligt for Tjenestens Lær.

Svad angaar Undervisningsanstalterne skal jeg ikke gaa nærmere ind paa denne Sag. Den ærede Minister har allerede meget udførligt fremsattiltet Forholdet med de Skoler, der ere tænkte oprettede. Jeg skal kun i al Korthed fremhæve, at medens Underofficersskolen nu tager Eleverne allerede ved Konfirmationsalderen og beholder dem i 6 Aar under et stadigt Tilsyn og jo saavidt muligt med aarlig Søfart for at uddanne dem i Tjenesten, og Regjeringsforlaget bestemte at forsøge Antallet af Mærene fra 6—7, gaar det her foreliggende Lovforslag ud paa først at antage det unge Mandskab, efter at det allerede har haft en vis Søfart, altsaa i en noget fremrykket Alder, og da kun at beholde det i 4 Aar. Det er aabenbart, at det ligger allerede noget for et militært Institut meget Betænkeligt. Spøfficersskolen gif den ærede Minister udførlig ind paa at omtale, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa; den vil i mine Tanker blive endnu langt mindre tilfredsstillende stillet end Underofficersskolen, idet Eleverne antages i en saa meget mere fremrykket Alder og kun beholdes i Skolen i 2 Aar. Jeg maa gjentage, hvad jeg yttede før, at Fasthed i Skolerne er en af de vigtigste Ting for en heldig og god Organisation, og at hyppige Forandringer kun kunne virke i allerhøjeste Grad skadeligt, og at navnlig, selv om de Forandringer, der foresloes, kunde tænkes at virke i længere Tid, maatte de i alt

Jald være baserede paa en saadan Maade, at de til en vis Grad havde Erfaringens Vidnesbyrd for sig her eller andre Steder. Vi have nu Erfaringens Vidnesbyrd for den Skole, vi besidde; den er selv betydelig Forandring i det tidligere Bestaaende, men den har allerede faaet Svøb og er arbeidet saa godt ind, at det efter min Mening vil være overordentlig skadeligt at gjøre væsentlige Forandringer deri. — Svad angaar den øvrige Del af Lovforslaget, ere de Forandringer, der ere foretagne deri, mindre væsentlige. Jeg skal endnu kun bemærke en eneste Ting og det er, at i den bestaaende Lov var der paabudt Indsendelse af Bedømmelseslister og Konduitelister og ligeledes et Forfremmelsesraad, der gjør Forslag til Forfremmelser, naar saadanne skulle ske. Dette var udgaaet af Regjeringens Forslag, men er gjenoptaget her. Jeg nævner dette blot som et af de Punkter, hvori det foreliggende Lovforslag er forskjelligt fra Regjeringens Lovforslag, uden at jeg i Øvrigt vil udtale mig videre om Betydningen af dette Punkt.

Carstensen: De meget oplysende Udtalelser, der allerede ere fremkomne, kunde jo synes at være en Grund for mig til ikke nærmere at komme ind paa dette for Marinen saa vigtige Spørgsmaal, men paa den anden Side tror jeg at fylde min Stilling som eneste søfarende Medlem af Thinget noget nærmere at præcisere mit Standpunkt, selv om jeg i Et og Andet derved vil komme til at streife nærmere ind paa, hvad der allerede er udtalt af den ærede Minister og min ærede Kollega. — Naar man vil bedømme et Forslag, der gaar ud paa at ordne Søværnet, maa man vel holde for Die, hvad Maalet er for en saadan Ordning, og der er ingen Tvivl om, at Maalet maa være at bringe det mest fyldestgjørende Udbytte ud af de Midler, som Staten kan ofre paa sine Rysters Forvar. Det høje Middel, Materiellet, er det, der maa danne Grundlaget for enhver saadan Ordning, idet Skibenes Antal og Art betinger Besætningernes Størrelse, den indbyrdes Fordeling i Besætningerne. Endelig bestemmer inden visse Grændser den Anvendelse, man har for og giver til Materiellet, den Uddannelse, man maa give disse Besætninger. Naar man altsaa med dette Udgangspunkt undersøger en Lov om Søværnets Ordning og spørger: Hvilke Forandringer skulle vi stille til den? — er Hovedfordringen den, at den levende Kraft, vi give Materiellet, bliver saa fylgdig som muligt, at Ordningen sikrer Staten, at Besætningerne, naar Kampen bryder ud, staae fuldfærdige, stikke de til at optage Kampen med jævnbyrdige Modstandere. Dette er en Regel, der gjælder for alle Mariner, deriblandt ogsaa for vor. Men vi ere et lille Land, der maa være forberedt paa at optage Kampen med kraftigere Modstandere, og vi ere et lille Land, der maa være forberedt paa